

Kallioalue: Havukallio-Rappukallio

Kunta: HOLLOLA

Sijaintitiedot: Lahti-Riihimäki -maantien varressa kolme kilometriä Salpakankaalta lounaaseen.

Karttalehti: 2133 12

Kallioalueen pinta-ala: 42 ha Korkeus: 150 m.p.y Suht.korkeus: 47 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	3

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Havukallion ja Rappukallion alue sijaitsee Vesalan eteläpuolella Lahden ja Riihimäen välisen tien varressa. Kallioselännejakson edustavin seinämä on Havukalliolla, jonka yläosastaan viistojyrkänteinen lounaisjyrkäne on 15-25 metriä korkea. Kallioseinämästä irronneet suuret lohkareet ovat synnyttäneet seinämään pieniä ylikaltevia pintoja. Lakiosat ovat hyvin paljastunutta kalliomännikköistä maastoa, jossa silokalliot ovat hieman tavanomaista laaja-alaisempia. Alueen kallioperä on keskirakeista, selvästi pilsteistä vaaleata granodioriittia. Havukallion lounaisseinämä erottuu peltoaukeiden yli Lahti-Riihimäki -maantielle silmiinpistävästi ja hallitsee ympäröivää viljelysmaisemaa selvästi. Jyrkänteen reunalta avautuu esteettömiä viljelysmaisemia länsi- ja eteläpuolelle. Kallioalueen sisällä jyrkännemaisemat ovat jylhiä ja tavanomaista selvästi erikoisempia.

Havukallion ja Rappukallion kalliokasvillisuus on lähes kauttaaltaan oligotrofista. Havukallion massiivinen länsi-lounaisjyrkäne on lähinnä rupijäkälän vallassa, mutta tyvellä on myös sammalpintoja ja Rappukallion koillisseinämän tyveltä löytyi harvinainen isoriippusammal. Metsäkasvillisuus on rehevää ja tuoreet sekä kosteat lehdot varsin edustavia ja monilajisia. Notkelman kosteasta lehdosta löytyy mm. kulleroa. Kallioalueella on suoritettu harvennushakkuita. Havukallio länsi-lounaisseinämä on kalliokiipeilykohde ja seinämän tyvi on hyvin kulunut ja jonkin verran roskaantunut.

Utula

Ruhmaalle

Herralaan HOLLOLA

Luhdanjoki

25° 35' Jokimaa

3423 -17m 40s

Kallioalue: Komolankallio-Patiokallio Kunta: HOLLOLA

Sijaintitiedot: Okeroisen kylän eteläpuolella Luhdanjokiuoman länsipuolella.

Karttalehti: 3111 03

Kallioalueen pinta-ala: 88 ha Korkeus: 132 m.p.y Suht.korkeus: 52 m

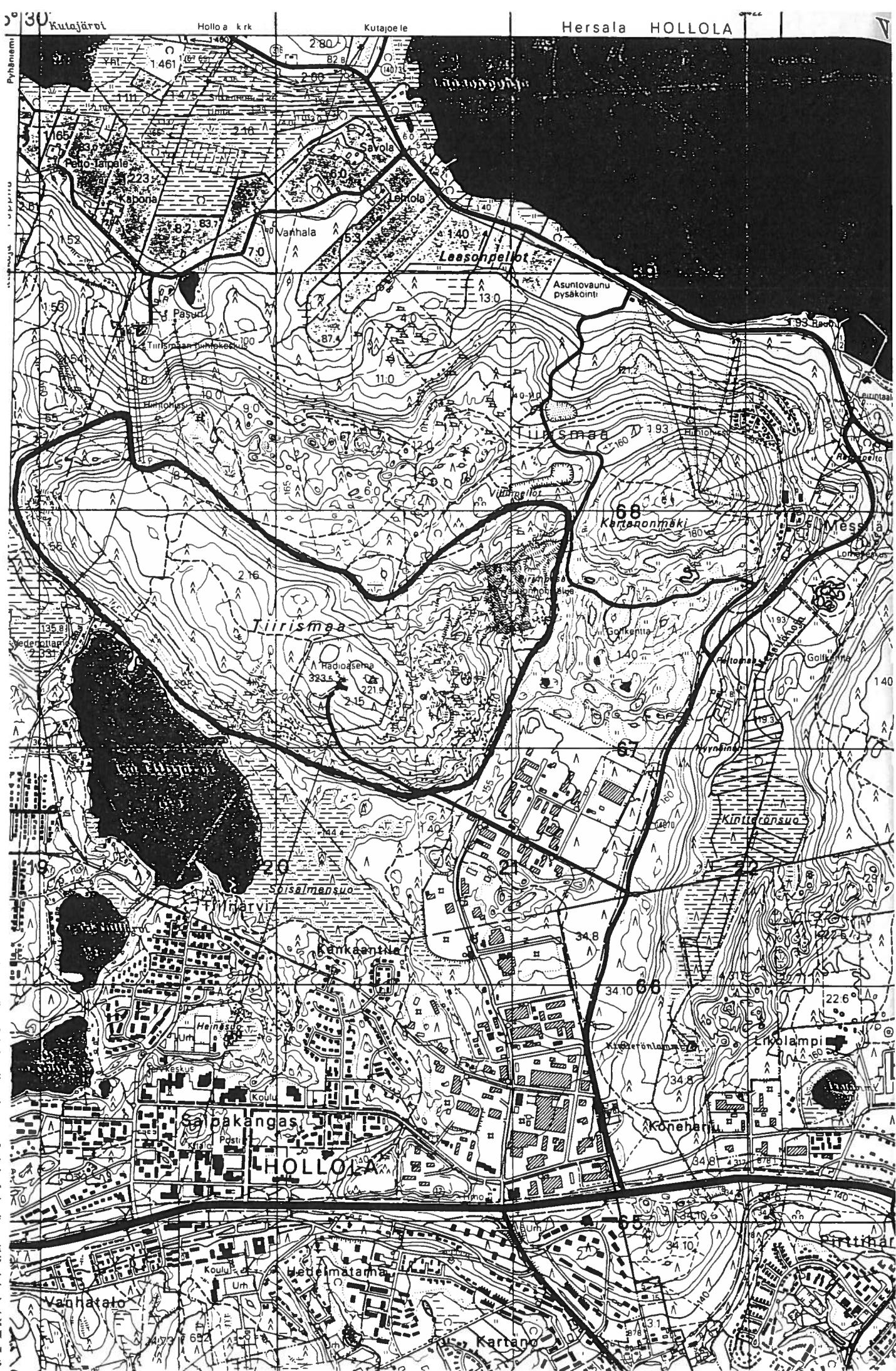
TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	4
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Komolankallion ja Patiokallion muodostama selänne laskee jyrkästi idässä Porvoonjokeen ja länsipuolella Vähäjokeen. Selänteen pohjoispäästä avautuu näkymä läheiselle Okeroisten arvokkaalle kulttuurimaisema-alueelle (Putkonen 1984, s. 75). Geomorfologisesti edustavin osa on kallioalueen itäisivu, jonka kokonaiskorkeus on 40-45 metriä. Jyrkänteiset rinteet kohoavat porrasmaisesti, harvan rakoilun voimakkaasti lohkomina viistojyrkänteisinä ja osin pystyinä seinäminä laelle. Lakiosat on paljastuma-alueella harvan rakoilun lohkomaa porrasmaista kalliomännikkömaastoa. Kallioselänteen länsisivu on osittain moreeniaineksen peittämä. Alueen kallioperä on harmaata, selvästi pilsteistä, keskirakeista granodioriittia, joka sisältää paikoin sulkeumana hieno-keskirakeista kiillegneissiiä. Massiivinen selänne on maisemallisesti merkittävä. Etenkin itäreunan massiiviset kalliojyrkänteet erottuvat tasaisessa peltomaisemassa silmiinpistävästi. Kallioalueen lakiosista avautuu hieman puuston rajoittamia luontaisia metsämaisemia itään sekä avaria näkymiä pohjoiseen Lahden kaupungin suuntaan. Eteläpuolella näkyy lisäksi linnustoltaan arvokas Luhdanjoen tulvaniittyalue. Kalliokasvillisuudessa vallitsevat karuille kallioille tyypilliset sammal- ja jäkäläyhteisöt. Metsät vaihtuvat alarinteiden tuoreista kuusilehdoista laen puolukka-mustikkatyyppin männikköön. Vähäjoen varressa ollut laaja-alainen ja lajistoltaan huomionarvoinen kostea lehto sekä selänteen pohjoisosa on hakattu joitakin vuosia sitten.

Kallioalue: Tiirismaa

Kunta: HOLLOLA

Sijaintitiedot: Noin viisi kilometriä Lahden keskustan länsipuolella Salpausselän alueella.

Karttalehti: 3111 03

Kallioalueen pinta-ala: 189 ha Korkeus: 223 m.p.y Suht.korkeus: 140 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	2	Muut tekijät:	-historia:	2
Biologia:	2		-monikäyttö:	1
Maisema:	2		-luonnontilaisuus:	4
			-lähiympäristö:	1

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 2

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Tiirismaa on Etelä-Suomen korkein kohta (222.6 m). Alueen itäosassa on Pirunpesän kalliohalkeama, jonka ympärillä on luonnonsuojelualue. Pirunpesän jyrkänteinen halkeama on parhaimmillaan noin 10 metriä syvä, kapeimmillaan metrin levyinen rotko. Eteläosassa halkeama laajenee voimakkaasti laattarakoilleiden jyrkänteisten kallioseinämien reunustamaksi pesämäiseksi muodostumaksi. Kallioalue on itäosistaan hyvin paljastunutta, pienpiirteissään melko voimakkaasti kumpuilevaa ja rikkonaista kalliomaastoa, jossa esiintyy kohtalaisen runsaasti hajanaista lohkariekkoo ja paikoin louhikkoa. Korkeimmalla lakialueella ja länsiosassa kalliopaljastumia on vähän. Alueen kallioperä on kokonaisuudessaan ns. Tiirismaan ortokvartsiittia, joka on eteläisen Suomen suurin tunnettu kvartsiittiesiintymä. Se esiintyy kallioperässä noin 7 kilometriä pitkänä vyöhykkeenä kaarrellen pitkin Salpausselän pohjoisreunaa.

Tiirismaan kohoaa koillispuolisesta Vesijärvestä yli 140 metriä. Kallioalue hahmottuu pohjoispuolelta maisemaa hallitsevana pitkänä ja laajana ylänköalueena. Ison Tiilijärven suunnasta katsottaessa Tiirismaan jyrkkä ja korkea etelärinne hallitsee selvästi maisemaa. Lakiosista avautuu maisemia lounaispuolisen Iso Tiilijärven yli ja pohjoisrinteeltä usealta kohdalta upeita järvimaisemia Vesijärvelle. Sisäiset maisemat ovat parhaimmillaan Pirunpesän rotkossa ja sen lähistön harvapuustoisilla silokallioilla. Tiirismaan kalliokasvillisuuden arvo perustuu Pirunpesän kalliohalkeamaan ja sen lähiympäristöön. Kylmänkosteaa rotko on sammallajistoltaan erittäin arvokas, joskin osa aikaisemmin esiintyneestä uhanalaislajistosta on saattanut kulutuksen vuoksi hävitä. Kalliohalkeamaa ympäröivillä silokallioilla kasvaa Hämeen ainoalla kasvupaikalla kalliohohkasammalta. Tiirismaan pohjoisrinteellä, rajauksen ulkopuolella on lehtojensuojeluohjelmaan kuuluvia lehtoja, mutta myös rajauksen sisäpuolella on arvokkaita ja erikoisia lehtokohteita (Alapassi & Alanen 1988). Laella on radioasema ja rinteillä ja laella hakkuu- ja taimikkoalueita. Osa kuusikoista on lisäksi lähes puistomaisiksi harvennettuja. Pirunpesän luonnonsuojelualueella metsä on kohtalaisen vanhaa, mutta kallio- ja metsäkasvillisuus on rotkon lähistöllä kulunutta ja itse rotko melko roskaantunut. Tiirismaalla kiertää lenkkipolkuverkosto, luontopolku ja Pirunpesän rotko on suosittu matkailukohde.

Kallioalue: Komonkallio-Pitkämäki Kunta: HOLLOLA

Sijaintitiedot: Vesijärven Komonselän rannalla sijaitseva kallioselännejakso.

Karttalehti: 3112 01

Kallioalueen pinta-ala: 140 ha Korkeus: 154 m.p.y Suht.korkeus: 73 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

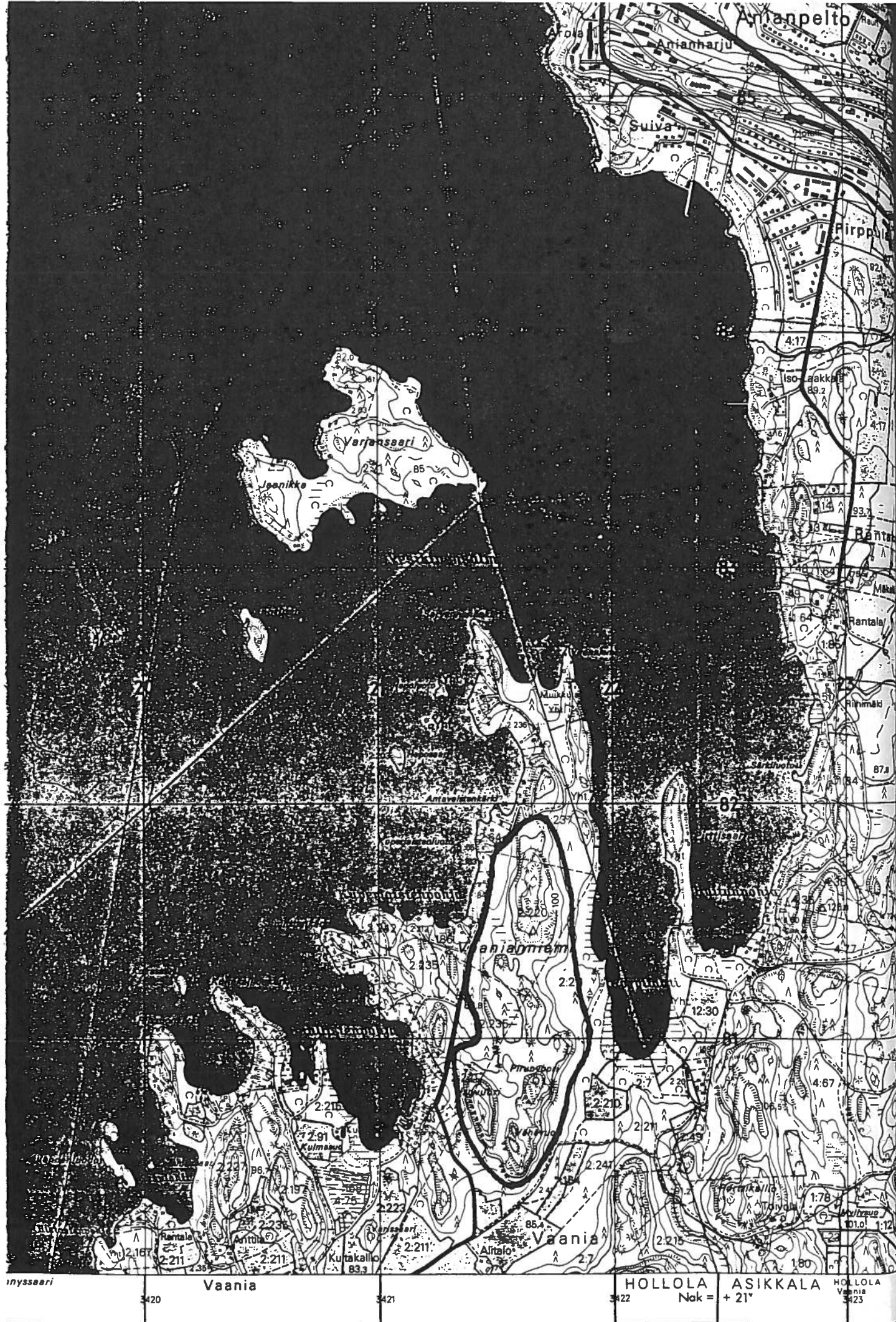
Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	2		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 3

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Komonkallion ja Pitkämäen lounais-koillissuuntainen kallioselännealue alkaa Komonselän rannalta. Kallioselänteet ovat lakiosistaan melko tasaista, osittain moreenin peittämää metsämaastoa. Komonkallion länsijyrkänne on parhaimmillaan yli kymmenmetrinen ja sen pohjoisosassa on migmatiittiseinämään kehittynyt seka- ja laattarakoilun lohkomaa massiivinen kalliokatos. Tyvellä on kookasta louhikkoa. Pitkämäen pohjoisreunalla olevat jäätikön hiomat viistoseinämät ovat parhaimmillaan 10 metrisiä. Alueen kallioperä on keski-karkearakeista epähomogeenista mikrokliinigraniittia, jossa esiintyy karkearakeisia pegmatiittigraniittisia osia ja tasa-keskirakeisia graniittisia osia. Graniitissa esiintyy runsaasti kiillegneissisulkeumaa ja paikoin kivilaji on selvä migmatiitti. Komonkallion jyrkänteet ovat aivan rannan tuntumassa, mutta massiivisia kalliopintoja ei erotu järvelle puuston seasta. Jyrkänteiden yläosista avautuu upeita maisemia järvelle. Laki on hakattu ja hakkuun ansiosta sieltäkin aukeaa kauas ulottuva metsä- ja järvimaisema. Sisäisten maisemien erikoisiin yksityiskohtiin kuuluu rannan tuntumassa oleva massiivinen kalliokatos.

Kallioalue on biologisesti arvokas. Komonkallion jyrkänteiltä on aiemmin löydetty meso-eutrofista lajistoa sekä uhanalaisia itiökasvilajeja. Kalliokatoksen edustan lohkarepinnoilla kasvaa vielä alueellisesti erittäin uhanalaista poimusammalta sekä harvinaista isokorallijäkälää. Hienoin lehtoalue on Komonkallion luoteispuolella puron varressa, jossa olevan edustavan saniaislehdon lajisto on hyvin monipuolinen. Pitkämäen kallio- ja metsäkasvillisuus on tavanomaisempaa lukuunottamatta matalalta seinämältä löytynyttä alueellisesti uhanalaista isotuppisammalta. Komonkallion edustan kesämökeille johtaa tie jyrkänteen päällä ja rinteeseen on rakennettu portaat. Komonkallion jyrkänteet ovat paikallisesti merkittäviä näköalapaikkoja ja alue on kesäasukkaille tärkeää retkeilymaastoa.

inyssaari
 3420
 Vaania
 3421
 3422
 HOLLOLA
 Nak = + 21°
 3423
 ASIKKALA
 HOLLOLA
 Vaania
 3423

Kallioalue: Vaanianniemi

Kunta: HOLLOLA

Sijaintitiedot: Vaaniankylän alueella Vesijärven rannalla sijaitseva kallioinen niemi.

Karttalehti: 3112 02

Kallioalueen pinta-ala: 61 ha Korkeus: 130 m.p.y Suht.korkeus: 49 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	4	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	2		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	2
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 3

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Pitkässä Vaanianniemessä sijaitseva kallioselännejakso muodostuu pienistä kallioharjanteista ja niiden välisestä tasaisemmasta talousmetsämaastosta. Merkittävimmät jyrkänteet sijaitsevat Isovuoren länsisivulla, jossa yhtenäinen jyrkänte on osittain heikosti ylikaltevaa. Silokalliot ovat kallioalueella tavanomaisia hioutuneita kalliopintoja. Kallioperä on pääasiassa mikroliinigraniittia, jossa esiintyy paikoin granaatteja punaisina porfyroblasteina. Vaanianniemen kallioalue on maisemallisesti merkittävällä paikalla Vesijärven Kajaanselän itärannalla. Selänteen erottuminen on heikko, mutta Isovuoren harvapuustoinen laki erottuu järveltä katsottaessa. Vaikuttavin näköalapaikka on Isovuoren laella ja länsirinteellä, josta avautuu esteettömiä näköaloja länteen ja pohjoiseen Vesijärven Kajaanselälle. Vesijärvi näkyy myös etelässä peltoaukean yli. Sisäiset maisemat Isovuoren ja Vähävuoren harvapuustoisissa lakiosissa ovat varsin edustavia.

Vaanianniemen alue on myös biologisesti arvokas. Isovuoren jyrkänteen tyveltä löytyi valtakunnallisesti uhanalainen kalliopunossammal ja avoimella ylärinteellä kasvaa alueellisesti vaarantunut pikkutervakko. Jyrkänteiden varjoisissa alaosissa vallitsevat muuten oligotrofiset ja varsin tavanomaiset sammalyhteisöt ja rinteiden paahteisissa yläosissa on edustavissa määrin karve-napajäkäläpintoja. Isovuoren ylärinteeltä löytyy myös mereisen kalliotierasammalen patjamaisia kasvustoja. Laella on hieman kuluneita kuivia männiköitä, rinnekuusikot ovat sen sijaan tuoreita lehtoja. Alueen luonnontilaisuus on varsin hyvä. Alueella on kevyt polkuverkosto ja kohde on ilmeisesti paikallisten ja kesäasukkaiden suosima retkeily- ja näköalapaikka.

Kallioalue: Rautavuori**Kunta: HUMPPILA**

Sijaintitiedot: Noin 5 kilometriä Humppilasta lounaaseen.

Karttalehti: 2113 02

Kallioalueen pinta-ala: 13 ha Korkeus: 141 m.p.y Suht.korkeus: 44 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	4
			-lähiympäristö:	3

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Rautavuori on länsi- ja eteläpuoleltaan peltoihin selkeästi rajautuva mäki, jonka kallioinen laki ja harvapuustoiset ylärinteet erottuvat kauas. Näköalapaikkana vuori on seudun parhaimpia. Laelta avautuu esteettömiä ja laajoja pelto- ja metsämaisemia. Kallion louhittu ydin sekä mäen itäosan harvennukset pilaavat sisäiset maisemat, mutta eivät juurikaan muuta kallion ulkoasua kauempaa katsottaessa. Lakiosan edustalla oleva pääjyrkänne on viistomallinen ja osin peitteinen, eteläinen jyrkänne on puolestaan massiivisempi. Pystyjyrkanteen seinämästä löytyy kaksi erillistä, suhteellisen edustavaa jäätikön kulutusmuotoa. Kivi on voimakkaasti suuntautunutta intermediääristä/emäksistä metavulkaniittia, jossa on ainakin paikoin selviä koostumusmuutoksia. Lähellä lakiosan kolmiomittauspistettä löytyy kerroksellisuuteen liittyvää juovaisuutta, joka näkyy kallion pinnalla emäksisten ja intermediääristen osueiden vuorotteluna. Ilmeisesti joukossa on myös heitteleinä. Graniitti esiintyy metavulkaniitissa liuskeisuuden suuntaisina tai loivasti leikkaavina juonina/osueina. Eteläinen jyrkänne on pääosin graniittia tai migmatiittista graniittia.

Rautavuoren kiven emäksisyys tulee kasvillisuudessa selvästi esiin etelärinteellä. Seinämän tyvellä ja hyllyillä on edustavia meso-eutrofisia sammalkasvustoja. Länsiosan jyrkillä kallioisilla rinteillä on tyypillisiä kuivien rinteiden sammalia ja jäkäliä, sekä siellä täällä mm. mäkitervakkoa. Samoilla rinteillä on joitakin maisemallisesti arvokkaita lähes pylväsmäisiä katajia ja laella lähinnä kanervatyypin harvaa männikköä. Kallion pohjoispuolella metsät ovat tuoreita kankaita. Lähes koko itäosa on harvennettua tai taimikkoista kangasta.

**Kallioalue: Sammakkolamminkallio
URJALA**

Kunta: HUMPPILA-

Sijaintitiedot: Kaakkosuo luonnonsuojelualueen länsipuolella noin 12 kilometriä Urjalan keskustasta lounaaseen.

Karttalehti: 2113 03

Kallioalueen pinta-ala: 27 ha Korkeus: 142 m.p.y Suht.korkeus: 33 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	4		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Kallioalue sijaitsee valtakunnalliseen lintujensuojeluohjelmaan kuuluvan Sammakkolammin etelärannalla (Maa- ja metsätalousministeriö 1982). Kallion luoteisosassa on kohtalaisen massiivisia jäätikön hiomia kallioseinämiä. Lakiosassa paljastuma-alueita on ainoastaan korkeimmilla harjanteilla. Silokalliot ovat paikoin tavanomaista edustavampia pintoja. Luoteisosan pohjoisjyrkäne on 15-20 metriä korkea, heikosti porrasmainen ja lähes pystyjyrkkä silokallioseinämä, joka kaartuu viistojyrkänteisenä laelle. Alueen kallioperä on migmatiittista kiillegneissia, jossa karkearakeinen mikroliinigraniittineosomi esiintyy kivessä kapeina liuskeisuuden mukaisina suonina.

Kallioaluetta hallitsevat vanhat talousmetsät, mutta laki- ja lounaisosassa on avohakkuu sekä taimikkoalue. Kallion laella on tyypillistä mäntykangasta, joka on kalliopaljastumilla poronjäkälävaltaista. Luoteisosan jyrkännettä hallitsevat edustavat ja laajat valurahkat, minkä lisäksi rinteellä on kanervatyypin kangaskasvillisuutta. Jyrkänteiden vähäiset kalliopinnat ovat lajistoltaan köyhiä ja karuja. Alue näkyy Sammakkolammille metsäisenä selänteinä, jonka reunaosia on vaikea erottaa ympäröivistä talousmetsistä. Jyrkänteiden reunoilta avautuu paikoin esteettömiä ja kauniita maisemia luonnontilaiselle lammelle, Lemmisuolle, Vehmaan talon pelloille sekä ympäröiviin metsiin. Alueella on merkitystä paikallisena retkeilykohteena ja Sammakkolammin linnuston tarkkailupaikkana.

23° 20' 26" 40" JOKIOINEN Kiipe 2464 Nak = -53° 2485 2486 Nak = +9° 2467 Kii

3301 2113 01 3302 3303 3304 Ilmakuvaus

7. Korkeudet metreinä merenpinnasta N60-järjestelmän mukaan.

Kallioalue: Lahnavuori-Järvenvuori
Kunta: HUMPPILA-JOKIOINEN

Sijaintitiedot: Kiipunjärven rannalla noin 7 kilometriä Humppilasta etelään.

Karttalehti: 2113 02

Kallioalueen pinta-ala: 58 ha

Humppilan ja Jokioisen rajalla sijaitseva maisema- ja luonnonarvoiltaan merkittävä kokonaisuus, joka muodostuu vierekkäisistä Lahnavuoren ja Järvenvuoren selänteistä.

Lahnavuori

Korkeus: 140 m.p.y

Suht.korkeus: 41 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Lahnavuori on jyrkkäranteinen Kiipunjärven rantamäki, jonka eteläjyrkänteet ovat tyviltään louhikkoisia ja sekarakoilun kiilamaisiksi lohkomia pintoja. Aivan Kiipunjärven rannassa, mökkien lähellä näkyy paljasta kalliopintaa. Kohteen eri osista avautuu puuston melko voimakkaasti rajoittamia järvi- ja metsämaisemia. Kuusivaltaista sisäistä maisemaa värittävät jäkälävaltaiset kalliokummut, kaakkoisjyrkäne, rantakalliot sekä vetiset korpisoistumat. Kallioalueen kivilajit ovat keskirakeinen gabro, joka leikkaa terävin kontaktein alueella runsaana esiintyvää emäksistä vulkaniittia. Vulkaniitti on rakenteeltaan epähomogeenista ja paikoin rapautumispinnalta katsottuna se näyttäisi sisältävän hieman agglomeraattisia piirteitä. Kallioalueen reunaosissa esiintyy jonkin verran keskirakeista kvartsidioriittia, joka kuuluu ympäröivässä kallioperässä esiintyvään laajempaan muodostumaan. Kasvillisuudeltaan hyvin monipuolisen Lahnavuoren lakiosaa hallitsevat rehevät talouskuusikot, kallionyppylöiden karut kankaat ja notkelmien korvet. Kalliokasvillisuus on edustavinta kaakkoisjyrkänteellä, jonka tyvellä ja tyvilohkareikossa on kuusilehtoa (OMaT). Seinämän, rapautumaonkaloiden ja kalliokolojen kasviyhteisöt ilmentävät enimmäkseen niukkaravinteisuutta, mutta mukana on mesotrofisia sammalyhteisöjä. Enimmäkseen melko vanhoissa talousmetsissä on tehty pienialaisia hakkuita. Alueen läpi on rakennettu muutama mökkitie ja Kiipunjärven rannassa on jokunen mökki.

Järvenvuori

Korkeus: 142 m.p.y

Suht.korkeus: 43 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	4
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Pääosin granodioriitista koostuva kallioalue sijaitsee Kiipunjärven rannalla.

Maisemallisesti, geologisesti ja geomorfologisesti alueen parasta osaa edustaa Kiipunjärven rantajyrkäne. Lakiosasta avautuu komea maisema järven länsirannalle ja takana siintäviin metsiin. 15-20 metriä korkeassa enimmäkseen viistossa rantajyrkänteessä esiintyy varsin edustavia pystypintoja ja ylikaltevia seinämäpintoja. Pystypinnalta löytyy jäätikön tekemiä uurteita. Järvenvuoren lounaisseinämän tyvellä on mesotrofista sammallajistoa, mutta enimmäkseen sammalkasvillisuus on karua. Jyrkänten tyvellä kasvaa valtakunnallisesti uhanalaista kalliokeuhkojäkälää ja kuivilla lehtomaisilla hyllyillä esiintyy haisukurjenpolv ja lehtonurmikkaa. Kallion yläosan paahteisia pystyseinämiä hallitsee kuhmunapajäkälä ja joillakin loivemmilla rinteillä kasvaa mm. mäkitervakkoa. Jyrkänten päällä on kuluneita poronjäkälikköjä sekä kapeana vyöhykkeenä harvennettua kanervatyypin männikköä. Vuoren laella ja rinteillä on enimmäkseen harvennettua lehtomaista kuusikkoa ja koillispuolen läpi kulkevan sähkölinjan kyljessä on heinittynyt hakkuu. Alueen etelälaidalla sijaitsee kolme kesämökkiä. Alueen pikkutiet ja polut ovat kuluneita ja maastossa selvästi erottuvia.

Kallioalue: Pääskyskallio

Kunta: HÄMEENKOSKI-LAMMI

Sijaintitiedot: Kallio sijaitsee Pihkasalmella Harasjärven itärannalla.

Karttalehti: 2133 06

Kallioalueen pinta-ala: 88 ha Korkeus: 160 m.p.y Suht.korkeus: 55 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

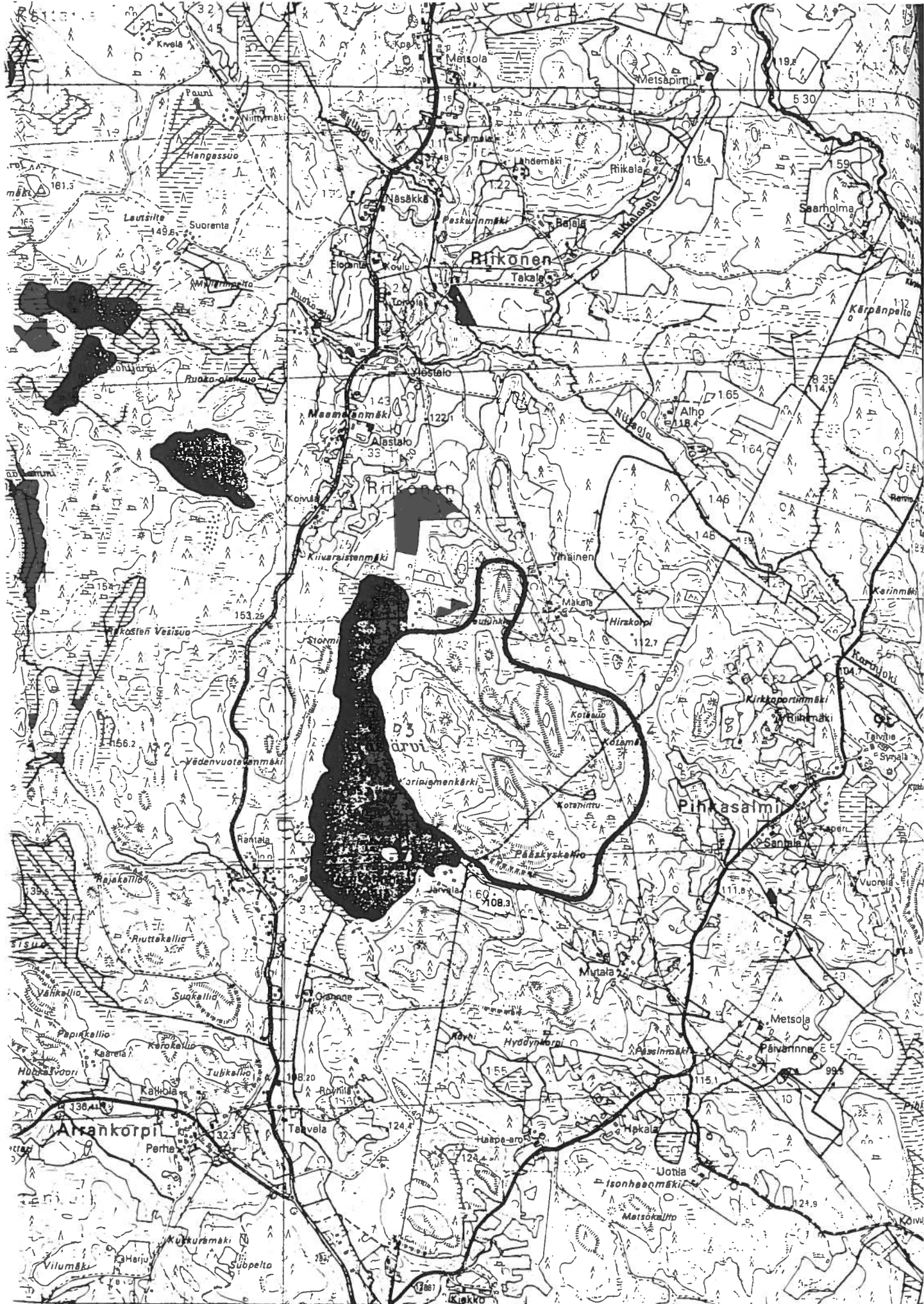
Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	4
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	2
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Harasjärven itärannalla sijaitseva Pääskyskallio on voimakkaasti kumpuilevaa viistojyrkänteisten silokallioselänteiden ja kapeiden suonotkelmien muodostama kalliomaastoa. Kallioalueen keskiosan solamaisessa notkelmassa puronvarsilehtoa, jota reunustavat matalat kalliorinteet. Selänteillä ja viistojyrkänteisillä rinteillä on melko edustavia tavanomaista laajempia silokallioita. Geomorfologisesti merkittävin osa on Pääskysvuoren eteläsivulla oleva massiivinen, porrasmainen ja rikkonainen kallioseinä. Jyrkänteet muuttuu länsiosassa silokallioiseksi viistojyrkänteeksi, jossa edustavin silokalliojyrkänteet on 15 metriä korkea. Pääskyskallio erottuu järveltä katsottaessa metsäisenä kohoumana, jossa näkyy paikoin myös avokalliopintoja. Jyrkänteiden reunoilta avautuu puuston lievästi rajoittamia järvi-, metsä- ja peltomaisemia. Jyrkänteiden jylhyys, alavien alueiden lehdot sekä puronvarren lehtokorvet tekevät lähimaisemista monipuolisia ja edustavia.

Alueen kallioperä on tavanomaista heterogeenista, keskirakeista ja hieman pilsteistä mikroliinigraniittia, jossa on paikoin karkearakeista pegmatiittigraniittia. Mikroliinigraniitissa on kalliioalueen keskiosassa kookas kiillegneissisulkeuma. Pääskyskallio on biologisesti monipuolinen kalliioalue, jolle ovat luonteenomaisia karut kalliopaljastumat ja välialueiden rehevät lehdot tai kangasmetsät. Kalliokasvillisuus on edustavinta lounaisjyrkänteillä. Pääskyskallion alarinteiden varjoisilla seinämillä vallitsevat oligotrofiset sammalvaltaiset yhteisöt ja valuvetisillä kohdilla on mm. kimpputierasammalta. Rinteiden paahteisimpia osia hallitsevat mm. karvelajit sekä kalliokarstasammal. Kallioiden välialueilla tavataan runsaasti tuoretta lehtokasvillisuutta (OMaT). Lehdoissa kasvaa joitakin järeitä haapoja, joiden epifyyttinä esiintyy harvinaisehko jauhemunuaisjäkäliä. Lounaisrinteen valoisimmilla kohdilla tavataan kuivaa lehtoa (MeLaT) ja puolilehtoa (VRT). Luode-kaakkosuuntaisen puron varressa on edustavaa saniaislehtoa (FT). Kaakossa puronvarsi muuttuu reheväksi lehtokorveksi (LhK) ja edelleen korveksi. Lehtokorven ja lehdon rajalla kasvaa kohtalaisesti kotkansiipeä. Kallioalueen luonnontilaisuus on enimmäkseen hyvä. Kohteen pohjoisosan läpi kulkee mökkitie. Järven etelä- ja pohjoispäässä, rajauksen tuntumassa sijaitsee muutamia mökkejä.

25° 00'
-20' 00"

LAMMI

2555

KOSKI

Nak = -15°

2556

2557

2133 05

Korkeudet metreinä merenpinnasta 1:60-järjestelmän mukaan

Ilmakuvaus 1985 Täydennyskarttoitus 1

välialueilla tavataan runsaasti tuoretta lehtokasvillisuutta (OMaT). Lehdoissa kasvaa joitakin järeitä haapoja, joiden epifyyttinä esiintyy harvinaisehko jauhemunuaisjäkäle. Lounaisrinteen valoisimmilla kohdilla tavataan kuivaa lehtoa (MeLaT) ja puolilehtoa (VRT). Luode-kaakkoisuuntaisen puron varressa on edustavaa saniaislehtoa (FT). Kaakossa puronvarsi muuttuu reheväksi lehtokorveksi (LhK) ja edelleen korveksi. Lehtokorven ja lehdon rajalla kasvaa kohtalaisesti kotkansiipeä. Kallioalueen luonnontilaisuus on enimmäkseen hyvä. Kohteen pohjoisosan läpi kulkee mökkitie. Järven etelä- ja pohjoispäässä, rajauksen tuntumassa sijaitsee muutamia mökkejä.

